

Phần 8

Ba người bạn ngồi bên nhau. Họ cùng ngược lên nhìn vòm phượng vĩ. Chùm hoa phượng đỏ chót in đậm lên nền trời xanh. Giống như một dấu ấn quan trọng trong đời - dấu ấn kết thúc đời học sinh để bước vào hòa nhập cùng cuộc sống.

Qua rồi mới thấy, thời gian trôi nhanh thật.

Hương khẽ bật thành tiếng. Thanh đáp lại:

- Ủ. Bọn mình thật may mắn và đã kiếm được việc làm. Hơn nhiều người lắm, bây giờ mới lông bông đi tìm việc.

- Bọn mình phải tổ chức một bữa tiệc để chúc mừng chứ nhỉ.

Lan đề nghị. Thanh tiếp ngay:

- Tất nhiên rồi. Mấy bà đi theo tôi.

Nói rồi, Thanh đứng bật dậy kéo hai người bạn đi theo và vẫy taxi. Một lát sau, cả ba đã ngồi trong một nhà hàng sang trọng, khung cảnh lãng mạn cô tên Bread & Rose. Hương không khỏi thắc mắc, hỏi ngay:

- Bà muốn mời bọn tui ở chỗ này sao? Sang quá vậy?

- Không phải tui mời: - Thanh ngập ngừng - Mà là... bạn... à... anh ấy mời.

- Anh ấy? - Cả Lan và Hương cùng đồng thanh.

Hương tiếp:

- Bà có “anh ấy” từ hồi nào vậy?

- Được năm năm rồi.

- Năm năm?

Thêm một lần nữa Hương, Lan được giật mình. Lần này tới lượt Lan lên tiếng:

- Bà quá đáng thật. Quen biết nhau ba năm trời đại học, có bạn trai mà bà im như thóc. Làm bọn tui ngỡ bà là ngây thơ nhất trong bọn chứ.

- Thì hôm nay tui nói nè. Nói là yêu nhau đã năm năm nhưng tui và ảnh mới được ở bên nhau có mấy tháng. Bọn tui quen nhau lúc tui học lớp mười. Tui chính thức nhận lời ảnh đúng ngày khai giảng lớp mười một. Được mấy tháng thì ảnh đi du học cho tới giờ.

Nói tới đây thì Lan chột chùng xuống. Cũng đúng lúc Quốc Thiên vừa tìm được bàn họp ngồi. Anh lên tiếng chào:

- Chào hai em.

- Hả! Giám đốc?

Phái nói là Hương bị sốc chứ không còn phải là ngạc nhiên nữa. Cô như không dám tin vào những gì đang diễn ra. Quốc Thiên chỉ còn biết cười đáp trả. Thanh lên tiếng:

- Dạ Hương thì anh biết rồi. Còn đây là Lan. Lan nè, đây là anh Quốc Thiên mà nãy giờ tui kể, cũng là giám đốc công ty tui với bà Hương đang làm.

- Chào anh ạ! - Lan khẽ gật đầu chào.

Thiên vui vẻ.

- Ừ... Các em ăn gì cứ chọn đi. Ở đây rất nổi tiếng về những món ăn với bánh mì tươi. Ngon lắm đây.

Lan nhìn Thanh rồi nhìn Quốc Thiên, lòng thấy tủi vô cùng. Cũng là đi du học, nhưng một người sau hơn bốn năm vẫn chung thủy, sắt son. Còn một người mới chỉ ba năm mà đã quên sạch mọi yêu thương. Anh ta ham giàu phụ bạc, nỡ nào quên cô và cưới một cô gái bè thế. Để khi về nước, anh ta được tiếp quản ngay chức Tổng giám đốc. Nước mắt cô chột rơi, cô vội lau đi. Thanh hiểu, cô khẽ nắm tay Lan, an ủi:

- Mọi chuyện đã qua rồi mà bà, đừng buồn nữa.

Trong khi đó thì Hương có vẻ bất bình.

- Làm sao mà hết buồn ngay được. Đúng là trớ trêu. Bà có biết là hồi đó tới giờ bà làm gì không?

- Làm gì? - Thanh nheo mắt hỏi.

- Làm thư ký cho vợ của tên bạc bẽo đó.

- Trời! - Thanh cũng muốn nổi sùng theo Hương luôn.

- Tui nghĩ rồi.

Lan lau nước mắt giọng nghẹn ngào. Thanh suy nghĩ rồi nhìn Quốc Thiên. Gương mặt anh đầy vẻ thắc mắc vì không hiểu chuyện gì nhưng vẫn cố im lặng. Thấy Thanh nhìn, anh mới hỏi lại:

- Sao em nhìn anh, anh có lỗi hả?

- Không. - Thanh lắc đầu. - Anh đang tuyển thư ký phải không?

Nghe vậy thì anh đã hiểu. Anh giả lả:

- À, anh hiểu ý em rồi.

Anh quay sang nhìn Lan.

- Nếu em muốn kiếm việc thì cứ mang hồ sơ tới công ty của anh. Anh sẽ nhận em vào làm.

- Có phiền không ạ?

- Không đâu! Vào công ty anh rồi, em và Hương ráng thuyết phục cô bé này sớm đồng ý cho anh rước về làm vợ anh, nha hai em.

- Em bé ư? Nhưng Thanh đâu có giống em bé.

Hương bắt bí. Thanh ngượng ngùng hích nhẹ tay bạn. Quốc Thiên càng vui hơn, trả lời Hương:

- À, tại lúc mới quen, có bé ngọc này tròn tròn dễ thương như một con búp bê. Còn bây giờ tuy đã cao nhưng lại bé tí như cái kẹo thể này nên chỉ có thể gọi là em bé thôi. Hai em ráng giúp anh nha, chứ mới đề cập đến chuyện ra mắt thôi, nhóc đã nghĩ lung tung đủ thứ rồi.

- Em bé, cô bé, nhóc, bé ngọc. Trời ạ! Nói có một câu mà anh đã gọi nó bằng bốn tên. Khiếp quá! Bọn em sẽ giúp anh mà. Nhưng còn phải xem bọn em có được mời ăn như thế này thường xuyên không đã.

- Giá nào anh cũng chịu.

Cả đám cười vang. Món ăn đã chọn xong. Một lát sau, đồ ăn được mang ra, nhìn lạ mắt và thật ngon miệng.

Gìò làm việc đã hết. Mọi người đã về cả. Phòng làm việc chỉ còn lại mình Thanh. Cô ngồi trầm ngâm bên chiếc hộp quà đựng những mảnh vỡ của chiếc

MP3 kỷ niệm ngày xưa. Cô nghĩ về nhiều chuyện chuyện chiếc MP3, chuyện về buổi ra mắt hôm nay. Rồi cô thở dài...

Chợt có tiếng cả phòng mở. Cô vội quơ nhanh chiếc hộp tuy không có ý giấu giếm. Quốc Thiên cũng kịp nhìn thấy. Anh hỏi ngay:

- Em có cái gì giấu anh đây?

Thanh lại đưa nó ra và đặt khế lên bàn:

- Em không định giấu anh. Chỉ là chưa biết nói thế nào.

Thiên nhìn thật kỹ cái đồng lộn xộn mà không hiểu cái gì, chỉ còn biết hỏi Thanh:

- Cái mớ này là sao đây?

- Anh không nhận ra hả? Là cái máy nghe nhạc anh tặng em hồi đó đó.

Thiên nhìn lại thêm một lần nữa... không hiểu gì cả.

- Em làm gì mà nó thành một đồng thế này?

Giọng Thanh trở nên rụt rè:

- Là sau hôm ở sân bay về. Không hiểu sao em lại giận thế. Em không kiểm soát được hành động của mình. Nên nó...

Quốc Thiên không giận mà lại thấy buồn cười:

- Lúc đó là em giận anh? Rồi em thấy cái mặt anh giống nó nên em cho nó một phát bay thẳng vào tường nên tan nát thế này hả?

- Em...

Rồi Thanh cúi đầu. Cô chẳng còn nhớ lúc ấy mình đang nghĩ gì mà lại làm như vậy nữa. Cô không biết nói gì thêm cả, cũng chẳng biết nên giải thích làm sao. Thiên nhìn Thanh rồi cầm chiếc hộp ném thẳng vào sọt rác.

- O...

Thanh như muốn lao mình theo. Quốc Thiên kịp kéo lại.

- Nghe anh nói nè. Anh hiểu cảm giác của em lúc đó. Lẽ ra em nên vất nó đi từ ngay hôm đó rồi.

- Nhưng đó là...

- Anh hiểu. Đó là món vật kỷ niệm. Em muốn trân trọng nó. Anh cũng vậy. Nhưng nó cũng là nỗi lòng của em lúc bấy giờ. Vứt nó đi cũng là ném bỏ đi những muộn phiền, đau khổ trong suốt thời gian qua. Đừng tiếc nữa! Tha thứ cho anh đi!

Thanh nhìn sâu vào đôi mắt của anh, mỉm cười:

- Em đâu còn giận anh.

- Vậy thì em phải vui lên đi. Trễ rồi đây. Đưa anh về nhà đi.

- Dạ.

Và cô khoác tay anh rời khỏi công ty. Chỉ một lát, xe đã dừng trước cổng nhà. Trong khi Thiên sốt ruột thì Thanh lại bắt đầu chần chừ, do dự. Quốc Thiên nhẹ trút một hơi thở dài, nắm nhẹ tay cô, hỏi:

- Em sao thế? Đến giờ này mà vẫn còn nghĩ lung tung gì nữa?

- Anh có biết, khi mọi người biết chuyện của bọn mình, câu đầu tiên mà họ hỏi em là gì không?

- Hỏi gì?

- Hỏi em yêu anh vì cái gì?

- Thì sao?

- Nghĩa là họ nghĩ em đeo bám anh vì gia tài nhà anh. Gia đình em và gia đình anh thực sự quá chênh lệch.

Thiên thở hắt ra. Anh xoay thẳng người sang phía Thanh:

- Đúng là gia đình hai đứa mình có chênh lệch. Nhưng em phải nhớ là anh với em cưới nhau, không phải là hai gia đình cưới nha. Anh ngoài chức giám đốc ra thì có gì nào? Nói đúng ra thì em giàu có hơn anh và có nguyên một căn nhà lớn đến thế này mà. Em đừng thế nữa, anh buồn lắm... Thôi được rồi, anh về đây. Đợi khi nào em sẵn sàng rồi mới tính đến chuyện này vậy.

Thiên bỏ tay ra định xuống mở cửa xe cho Thanh thì lúc này Thanh mới giật mình chụp tay anh lại:

- Anh... Em biết rồi: Anh đừng giận em nữa. Em không muốn bọn mình giận nhau thêm bất kỳ lần nào nữa.

- Vậy anh vào được rồi chứ?

Thanh gật đầu ngoan ngoãn. Thiên cười rồi bước xuống xe, hai người tiến thẳng vào phòng khách, nơi ông Vinh, bà Vân đang ngồi đợi sẵn. Khi vừa vào Thanh còn chưa kịp giới thiệu gì, Quốc Thiên đã lên tiếng chào với cách xưng hô hết sức tự nhiên:

- Con chào ba mẹ vợ.

Ba mẹ của Thanh há hốc mồm ngạc nhiên một hồi mới lên tiếng được.

- Trời ơi! Cái thằng bé này. Nếu là con thì đâu cần phải giới thiệu làm gì cho phiền hà chứ.

- Dạ, phải giới thiệu chứ. Hôm nay con đến ra mắt hai bác với tư cách là con rể tương lai của hai bác mà. Hai bác có đồng ý cho con với Thanh quen nhau chứ ạ?

- Cái thằng bé này, gọi người ta là ba mẹ vợ rồi mới xin phép là sao? - Ông Vinh hỏi.

Quốc Thiên cười ngượng:

- Nhưng hai bác đồng ý chứ ạ?

- Chủ yếu là ở con bé thôi. Hai bác để tùy nó quyết định hạnh phúc của mình.

- Vậy là ba mẹ đồng ý gả Thanh cho con rồi nha.

- Thôi thôi! Cơm đã làm xong rồi. Vào ăn rồi vừa ăn vừa nói chuyện.

Bà Vân phải nhắc không sợ hai người mãi nói chuyện mà quên bữa ăn. Thanh thấy bối rối và ngượng ngùng, cả buổi cô chẳng nói được gì. Bà Vân cũng chỉ ngồi nghe hai người đàn ông nói chuyện, thi thoảng mới chen vào một câu. Quốc Thiên là người vui nhất, anh hỏi đùa:

- Dạ, trong thời gian qua có tên nào dám tới đây tán tỉnh Thanh của con không ạ? Tên nào mà dám lém phéng, con sẽ giết hắn. Mà chắc là không có ai phải không ạ? Thanh không yêu ai ngoài con mà.

- Có! Ai nói là không có?

Quốc Thiên dựng hẳn lưng dậy nhìn ông Vinh, hỏi:

- Ai ạ? Tên nào mà dám...

- Thì cái tên đang ngồi ở đây nè. Không phải sao?

Nói xong, ông cười lớn. Quốc Thiên nghếch mặt ra rồi cũng cười theo. Cả nhà cùng cười. Thanh nhìn không khí vui vẻ này thấy lòng nhẹ bớt. Bao nhiêu nỗi bận tâm dường như phát tán cùng tiếng cười của mọi người.

Cánh cửa bật khẽ, Hồng Mỹ bước vào. Đưa hộp xộp lên ngang mặt, cô nói với Quốc Thiên:

- Anh đói rồi phải không? Em vẫn nhớ là anh thích ăn bánh bao nên mua tới đây cho anh nè.

Quốc Thiên nhìn đồng hồ. Hết giờ làm đã lâu rồi. Không biết Thanh về chưa?

- Sao em lại tới đây?

- Em tới thăm anh. Tiện thể đi ăn tối với anh luôn.

- Em đi ăn một mình, được không? Lúc chiều, anh có hẹn đi ăn với đôi tác rồi. Giờ vẫn đang kẹt chút chuyện không đi với em được.

Quốc Thiên lại tiếp tục với máy vi tính, để mặc Hồng Mỹ muốn làm gì thì làm. Hồng Mỹ giục ăn bánh, anh cũng chỉ nói “để đó” và mắt vẫn không rời màn hình. gương mặt Hồng Mỹ kín đáo một nụ cười rồi tiến lại gần quàng tay qua cổ Quốc Thiên. Quốc Thiên giật bắn mình cố gắng gỡ tay cô ra.

- Em đang làm gì vậy? Đừng đùa tùy tiện thế.

- Em yêu anh. Bao lâu nay như thế vẫn không hề thay đổi.

Cô gục xuống hôn vào mặt Quốc Thiên. Như một người say, Hồng Mỹ cứ để hành động của mình được thể hiện cùng tình yêu dào dạt. Quốc Thiên vẫn từ chối:

- Em điên rồi. Tình cảm của bọn mình đang rất tốt đẹp, sao em lại làm nó trở nên tồi tệ thế này.

Hồng Mỹ cứ mặc. Cánh tay mềm mại của cô mơn man trên cổ, trên ngực đưa Quốc Thiên vào một cảm giác đê mê. Men rượu lúc chiều vẫn chưa tan khiến anh không thể kiểm soát được hành động của mình. Lý trí như chẳng còn, anh không thể từ chối. Mỹ trao cho anh nụ hôn khát khao nồng cháy nhưng

cũng thật đắm thắm, dịu mềm. Hương thơm của đôi môi Mỹ cứ quyến vào anh và sai khiến anh. Rồi Quốc Thiên đứng hẳn lên. Đôi tay ôm lấy vòng eo thon của Mỹ và đáp trả cô bằng nụ hôn nồng nàn, say đắm. Hồng Mỹ quá thật quá quyến rũ. Một người đàn ông dù bản lĩnh tới đâu cũng khó lòng mà thoát khỏi.

Quốc Thiên như tìm lại được chút tỉnh táo sau cơn mơ màng khi chợt nhớ về Thanh. Anh dừng lại và đẩy nhẹ Hồng Mỹ ra. Nhưng nhanh chóng, Mỹ lại chớp lấy môi anh một lần nữa, ôm chặt anh hơn. Cô tự nhủ sẽ giữ mãi anh thế này, sẽ không để mất anh thêm một lần nữa. Và cô ta trao cho anh những nụ hôn nồng nàn, cháy bỏng, mê hoặc. Hai đôi môi cứ miết mãi lấy nhau. Quốc Thiên như người mộng du, cứ tội lỗi lại chìm vào tội lỗi.

Thật lâu sau, anh mới cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình. Anh choàng mở mắt và đẩy mạnh Hồng Mỹ ra. Đôi mắt vẫn đang nhìn anh đầy nước, đang chực chờ vỡ òa. Quốc Thiên chết lặng, rụng rời. Hồng Mỹ cũng nhận ra sự xuất hiện của người thứ ba. Vì bị bất ngờ làm cô lúng túng, không dám nhìn lại. Nhưng người khó xử ở đây, lúc này không phải là Quốc Thiên, cũng chẳng là Hồng Mỹ mà là người thứ ba. Lệ Thanh đứng kẹt nửa người nơi cửa vào. Những tưởng cô sẽ chạy đi và để lại những giọt nước mắt trên khắp đoạn đường, chuyện không ngờ là Thanh lại nở nụ cười tiến đến trước Hồng Mỹ kính cẩn:

- Chị Hồng Mỹ, lâu rồi không gặp. Chị thật là đẹp. Còn hơn ngày xưa rất nhiều đấy ạ.

Hồng Mỹ nheo mắt để cố nhớ ra người đang đối diện mình là ai. Hiểu ý, Lệ Thanh nói luôn:

- Chị quên em dễ vậy sao? Em là Lệ Thanh nè chị.
- Khoai tây? Hồng Mỹ như nhảy nhồm.
- Dạ. Chị nhớ rồi phải không ạ?

Rồi Thanh tiến lại gần Quốc Thiên, giọng quan tâm, ân cần cùng một ít trách móc:

- Trời ơi! Giám đốc của em sao lại thế này? Áo quần thì xóc xếch, mặt mũi lại để tèm lem toàn vết son môi như vậy sao? Mát hết cả phong thái rồi. Nào, đứng dậy đi rửa mặt nào. Anh còn phải đưa em đi ăn, đưa em về nữa đấy. Nãy giờ em cứ ngồi bên đó đợi mà anh thì cứ lại mãi mê ở bên này... Chậc!

Thanh vừa nói vừa cài lại mấy cái nút áo cho Thiên, vuốt vuốt cho quần áo chỉnh tề trở lại. Cả tóc nữa, cũng cần phải vuốt lại. Còn Thiên thì nãy giờ vẫn chết đờng người, cứ định nói gì đó rồi lại thôi vì bị Thanh cướp lời.

Nhìn cảnh hai người, không hiểu sao Hồng Mỹ lại quay lưng bỏ chạy. Cô bị bất ngờ vì sự thay đổi của Thanh, vì thái độ bình tĩnh của Thanh, vì đủ thứ lúng búng trong đầu.

Đợi một hồi cho Hồng Mỹ đi thật xa, Lê Thanh mới vùng khỏi Quốc Thiên và chạy nhanh trở về phòng thiết kế Quốc Thiên chỉ còn nước đuổi theo nhưng Thanh đã khóa chặt cửa từ phía trong. Cô ngồi bó gối trên một chiếc ghế, ánh mắt vô hồn, mặc cho Quốc Thiên vừa gõ cửa vừa la hét từ phía ngoài:

- Thanh à! Mở cửa cho anh đi. Nghe anh nói đã. Em đừng nhốt mình ở trong đó. Ra đây đi Thanh!

- ...

- Ra đây đi Thanh. Anh phát điên mất, em ơi. Nghe anh nói đi. Thực sự là lúc chiều anh có đi ăn với khách, anh có uống chút rượu... Em à! Anh... anh không có ý nói là tại rượu nhưng lúc này anh hành động hoàn toàn trong trạng thái vô thức. Thật đấy! Anh xin em, ra đây nói chuyện với anh đi mà em.

- Em giận anh cũng được nhưng ít nhất em cũng phải về chứ. Đã trễ lắm rồi. Ba mẹ sẽ lo đấy. Anh xin em mau ra đây đi.

Và mặc cho Quốc Thiên nói bao nhiêu. Thanh cũng không đáp trả. Chỉ là sự im lặng.

Quốc Thiên ngồi bệt xuống cửa. Đau đớn. Khổ sở. Lần này còn mong giải thích gì nữa. Và anh khóc cho sự đại dột của mình. Anh không biết phải làm gì lúc này nữa. Thêm một lần anh làm cho người mình yêu đau khổ. Anh đâm mạnh vào đầu mình liên hồi và khóc Tiếng khóc không thể bật lên thành tiếng. Sự bức bối, khó chịu khiến thân xác anh như muốn nổ tung.

- Xin em hãy tha thứ cho anh một lần này nữa thôi. Sau này anh sẽ không gặp Hồng Mỹ nữa. Được không em?

Vẫn không một lời đáp trả. Quốc Thiên bị rơi vào tuyệt vọng. Thật lâu sau, khi không còn nghe động tĩnh gì nữa, Thanh mới khẽ mở cửa và bước ra. Quốc Thiên đâu rồi? Không thấy! Cô thờ dài và bước đi. Muộn quá rồi. Cô rón rén qua phòng giám đốc. Đèn đã tắt. Cô thấy tủ thân ghê gớm. Anh ấy về rồi sao? Bỏ mặc mình ở đây ư? Sao có thể chứ? Quá đáng!

Quốc Thiên chưa về, anh ngồi chờ dưới cổng. Thấy Thanh xuống, anh lóng ngóng mở cửa xe, ánh mắt đỏ mọng, khẩn thiết nhìn cô. Thanh không phản ứng gì mà ngoan ngoãn bước lên xe. Thiên cũng đã ngồi vào xe. Anh nhào người sang thắt dây an toàn cho cô như mọi khi. Thanh vẫn không tỏ thái độ gì.

- Em...

- Anh mau lái xe đi. - Thanh cắt ngang, giọng lạnh lùng.

- Để anh đưa em đi ăn đã. Em chưa ăn tối mà.

- Không cần! Nếu anh không lái xe đi thì em xuống.

Thanh cương quyết thế, Thiên chỉ còn biết thở dài rồi nổ máy, lòng một nặng thêm một nặng trên suốt quãng đường về.

Rồi xe dừng trước cổng nhà Thanh. Nhưng Thiên khóa cửa xe, mở không được, Thanh quay sang nhìn Thiên, ánh mắt sắc lạnh, giọng gằn như là câu gắt, ra lệnh:

- Anh mau mở cửa ra.

- Nói chuyện với anh đã. - Thiên van nài.

- Mau mở ra!

Giọng Thanh rắn hơn. Còn giọng Thiên thì cứ như lả đi:

- Xin em.

- Được! - Thanh gạt đầu và ngồi ngay ngắn lại - Nếu anh muốn nói chuyện thì em nói đây... Bọn mình chia tay nhau thôi. Kết thúc tại đây đi!

Thiên nghe như bom nổ ngang tai. Ánh mắt căng to nhìn Thanh rồi lại khó khăn khép dần lại nhìn xuống, nước mắt đổ trào ra tưởng như không thể ngăn lại được, lời anh đau đớn từng chữ:

- Đừng mà... xin em! Muốn trừng phạt anh làm sao cũng được nhưng xin em đừng nói đến chuyện chia tay. Vì nếu có thể làm được thì anh đã làm trước khi đi du học rồi. Xin em đấy! Còn yêu anh mà em muốn như vậy sao?

- Muốn...

Tiếng nói ra, Thanh đau đớn đến xé lòng, nước mắt ướt má.

- Vì em ích kỷ, chỉ muốn anh dành trọn trái tim cho em thôi. Nhưng anh thì...

- Anh không có...

- Anh đừng chối nữa. Chuyện tôi nay vẫn chưa đủ để nói lên điều ấy sao. Thực chất trong sâu thẳm anh vẫn còn rất yêu chị ấy. Đừng che giấu nữa, sẽ mệt mỏi lắm.

- Anh không có! Anh không hề! Đã bao lần anh nói với em rồi, anh không còn yêu Hồng Mỹ nữa. Người duy nhất anh yêu bây giờ và yêu mãi mãi là em, là Lệ Thanh. Em chẳng phải đã nói là tin anh rồi sao?... Anh mở cửa xe rồi. Bây giờ em đang mệt nên hãy vào nghỉ đi. Chuyện này đợi khi nào em bình tĩnh rồi bọn mình sẽ nói tiếp.

Thanh còn muốn nói thêm, nhưng lại thấy có nói nữa cũng vậy thôi nên cô mở cửa xe rồi bước ra ngoài. Cô nói thêm một câu rồi mới bỏ vào sau cánh cổng:

- Sẽ không còn buổi nói chuyện nào nữa đâu.

- Em...

Thanh vô tình quay lưng đi bỏ mặc tiếng gọi van nài của Quốc Thiên. Tâm trạng rối bời, anh dẫn mạnh người xuống ghé. Về mặt bất lực, anh đưa tay vào túi lôi ra một chiếc hộp rồi ngắm nhìn chiếc nhẫn thật xinh trong ấy. Anh đắm đắm nhìn nó, rồi thở dài, rồi lại trầm ngâm. Sự hồi hận tràn lan khắp cơ thể...

Sau khi rời công ty Thiên Bình, Hồng Mỹ lao xe đi trong màn nước mắt về thẳng nhà Quốc Thiên. Thấy bà Lam đang ngồi ở phòng khách, Mỹ liền nhào tới ôm rồi khóc nức nở. Vỗ nhẹ vai cô, bà cũng sốt sắng hỏi:

- Sao vậy con? Có chuyện gì xảy ra vậy? Bình tĩnh kể cho dì nghe nào.

- Là con bé đó. Vì nó mà con trở nên như thế này.

Mỹ vẫn nức nở làm bà Lam càng lo lắng và không hiểu gì cả.

- Con bé nào? Con bình tĩnh lại nói cho dì nghe rõ đầu đuôi xem nào?

- Là Thanh. Chính nó đã cướp anh Thiên của con. Giờ anh bỏ rơi con rồi.

Nói rồi, Hồng Mỹ lại bật lên khóc nhiều hơn. Tiếng khóc làm bà Lam rối mù:

- Không thể nào có chuyện đó được.

- Có mà dì. Chắc chỉ mấy hôm nữa là anh sẽ đưa nó về ra mắt dì đó.

- Không thể được. Người nó lấy phải là con. Chuyện này không thể làm khác được.

Nghe tới đây, Hồng Mỹ chột ngưng bật, cô ngồi ngay dậy hỏi ngược lại:

- Là con hả dì?

- Ừ thì... Ý dì là thằng Quốc Thiên nhất định phải cưới con, không thể là ai khác. Chuyện này đã được dì và ba mẹ con bàn tính đầu vào đấy cả rồi.

Chuyện là sao hả dì? - Hồng Mỹ nôn nóng.

- Là trong thời gian hai đứa đi du học, dì với mẹ con có bàn chuyện của hai đứa. Tính là đợi cho hai đứa về thì sẽ lo chuyện cưới xin luôn. Dù sao con với Quốc Thiên quen nhau cũng lâu rồi mà.

- Thật hả dì?

Gương mặt Hồng Mỹ chột tươi rói lên nhưng rồi lại xù ngay xuống:

- Nhưng mà anh Thiên không chịu đâu dì ơi! - Rồi cô lại sụt sùi khóc - Con nhỏ đó cướp mất hồn ảnh rồi.

Bà Lam vội lau nước mắt cho Hồng Mỹ, an ủi:

- Thôi nào, đừng khóc nữa. Hồng Mỹ của dì xinh đẹp thế này cơ mà. Con yên tâm đi! Dì sẽ đứng về phía con. Chuyện này đã bàn bạc chắc chắn rồi, nó phải nghe thôi.

- Dì hứa ngoài con ra, sẽ không có ai vào nhà này làm dâu đâu. Được chưa nào?

- Dì nhất định phải bênh vực con, nha dì. Con yêu ảnh nhiều lắm. Con không thể mất anh ấy được đâu, dì à.

- Ừ. Nhất định rồi, con đừng khóc nữa, nín đi. Con có số điện thoại của con bé đó không?

Hồng Mỹ ngưng khóc. Cô lau sạch nước mắt rồi mới trả lời:

- Dạ, con không có. Chi vậy dì?

- Thôi được rồi, dì sẽ có cách. Con về nhà nghỉ sớm đi rồi ngày mai đi với dì. Mà từ nay về sau con phải thường xuyên hơn đây.

- Dạ. Vậy con về nha dì.

- Ủ. Để dì mở cổng cho con.

Hồng Mỹ cũng đã đoán được ý định của bà Lam. Cô thấy đã an tâm hơn và ra về.

Cả buổi tối hôm ấy, bà Lam ngồi chờ Quốc Thiên về. Ngóng lên ngóng xuống, trông đứng trông ngồi mà mãi khuya Thiên mới về đến nhà. Đã thế người lại còn nồng mùi rượu, say xỉn đến mềm cả người. Nhưng bà Lam lại không thấy giận vì lý do đó mà lại thấy dường như trời đang giúp đỡ mình. Chẳng khó khăn gì để bà lấy được số điện thoại của Lê Thanh từ điện thoại của Quốc Thiên.

Buổi sáng hôm sau, Quốc Thiên đi làm thật sớm, bà Lam liền kêu Hồng Mỹ cùng tới dùng bữa sáng. Sau đó hai người cùng tới quán cà phê ẩn Tượng ngồi chờ. Một lát sau đó thì Lê Thanh tới. Cô đứng trước mặt hai người, lễ phép chào:

- Con chào bác, em chào chị ạ!

Lê Thanh ngồi đối diện với hai người. Cô thấy lòng bất an khi mà mẹ của Quốc Thiên cứ nhìn cô mà không nói gì, trong khi Hồng Mỹ đang săm soi đôi mắt thâm quầng vì mất ngủ đêm qua của Thanh.

- Sao rồi Thanh, cô có khỏe không? Chuyện hôm qua chắc là cô đã hiểu phải không?

- Dạ, anh Thiên đã giải thích cho em hiểu rồi ạ. Chỉ tại anh có uống chút rượu nên không kiểm soát được hành động của mình thôi ạ.

- Vậy à! Nhưng hình như không phải như những gì cô nói thì phải. Cứ nhìn đôi mắt của cô thì...

Thanh biết với bộ dạng hốc hác, bơ phờ này thì khó giấu được, nhưng có cái gì đó thôi thúc cô quyết không để Hồng Mỹ đắc thắng.

- Em tin anh ấy. Dù đúng là những hình ảnh tối qua có làm em ám ảnh một chút.

- Cô Thanh này! - Bà Lam chen ngang - Tôi không phải là người thích giằng co. Hôm nay hẹn gặp cô là tôi muốn khuyên cô tránh xa con trai tôi ra, đừng bám lấy nó nữa. Tôi chỉ muốn có thể chứ không giải thích gì thêm. Mong cô hãy giúp tôi.

Ngay từ đầu, khi được hẹn điện thoại, Thanh cũng có nghĩ tới trường hợp này. Nhưng cô chẳng kịp chuẩn bị tinh thần để đón nhận nó. Tâm trạng cô đang rất rối. Cô không tỏ ra ngạc nhiên gì trước yêu cầu của bà Lam:

- Dù đã nói vậy nhưng con vẫn mong bác cho con một lý do để con chấp nhận được.

- Bởi vì Quốc Thiên và Hồng Mỹ đã có hôn ước. Lý do vậy đã được chưa?

Lệ Thanh sững sờ. Hôn ước ư? Từ bao giờ? Tại sao anh Thiên chưa một lần nói cho mình biết? Ảnh giấu mình?

- Con xin lỗi? Nhưng chuyện này con chưa hề nghe anh Thiên nói.

- Ý cô là sao? Cô cho rằng tôi đang dựng chuyện để lừa cô? Cứ cho là như vậy, nhưng tôi cũng cần cho cô biết rõ, ngoài Hồng Mỹ ra, tôi sẽ không chấp nhận bất cứ ai làm dâu đâu. Vì thế cô nên sớm rời xa con trai tôi đi. Không lại chuốc đau khổ cho mình đấy.

- Con không thể làm thế, thưa bác. Con đã hứa sẽ không bao giờ xa anh ấy. Con không thể làm theo lời bác.

- Cô...

Giọng Thanh cương quyết khiến bà Lam giận run người. Hồng Mỹ thấy có vẻ căng nên vội can lại:

- Thôi, dì đừng giận. Dì ra xe đợi con trước đi. Để con nói chuyện với cô ta nha dì.

- Được. Nhưng con nhanh lên đấy.

- Dạ.

Bà Lam ném một hơi tức giận vào mặt Thanh rồi bỏ ra ngoài. Giờ đây chỉ còn Hồng Mỹ và Lệ Thanh.

- Quen mày bao lâu, cũng biết là mày ngang bướng, nhưng không ngờ mày lại lì lợm đến như thế.

- Tại sao chị làm thế? Sao lại dùng mẹ anh Thiên làm áp lực với em chứ? Chị với anh Thiên đã kết thúc rồi mà sao vẫn...

- Sao mày dám nói thế? Tao với Quốc Thiên chưa bao giờ hết. Chỉ là tạm gián đoạn vì tại mày chen chân vô thôi. Trả lại Quốc Thiên cho tao, mày không xứng với anh ấy đâu.

- Em nói rồi, em không thể.

- Tại sao? Có phải vì anh ấy là cái mỏ vàng phải không, nên buông ra thì tiếc.

- Chị không được xúc phạm em. Em yêu anh ấy thật lòng và anh ấy cũng vậy.

- Mà tự tin đến thế cơ à? Yêu mà thật lòng mà anh ấy lại chấp nhận làm đám cưới sao?

Nghe tới đây, Thanh chột như sét đánh ngang tai... Mắt cô mở căng hơn, sững sốt hỏi lại Hồng Mỹ:

- Chị nói sao? - Rồi Thanh lắc đầu, cố cười. Không đâu! Chị nói dối. Anh Thiên không như thế đâu.

- Cố tình không chịu tin sao? - Hồng Mỹ cười đắc ý trước vẻ mặt của Thanh. Không thể phủ nhận rằng anh ấy vẫn rất yêu tao. Chuyện tối qua là minh chứng tốt nhất đấy.

Rồi giọng Mỹ cương quyết hơn:

- Hôm nay gặp mày chỉ để nói với mày có thể. Hãy tránh xa Quốc Thiên. À không, tránh xa “chồng sắp cưới” của tao ra. Cứ ngoan cố thì người đau khổ là mày chứ không phải là tao đâu.

Dứt lời, Hồng Mỹ đứng dậy và hăm hăm bước ra khỏi quán. Chỉ còn lại Thanh. Chồng sắp cưới ư? Sao lại đối xử với em như vậy hả anh Thiên? Em là thứ để anh đùa giỡn hoài vậy sao? Thà rằng anh cho em biết tin này chứ tại sao lại là chị Hồng Mỹ? Sao em lại phải đau đớn thế này? Thấy em khổ thì anh vui lắm hả? Cuối cùng thì em vẫn là kẻ thứ ba. Anh đã làm gì em thế? Em quá ngu ngốc nên mới để anh đối xử như thế. Trong khi em mòn mỏi chờ đợi thì anh làm gì ở bên ấy với chị Hồng Mỹ? Anh không liên lạc với em cũng là vì chị ấy. Tại sao? Em đã cố bỏ qua lý do này mà không nghĩ đến, thế mà anh vẫn đối xử với em như vậy sao? Tại sao? Tại sao lại đối xử với em như thế?

Suốt một ngày, Thanh nhốt mình trong phòng với những ý nghĩ như thế. Cô khóc, rồi ngủ thiếp đi, rồi lại tỉnh dậy với nước mắt.

Bên ngoài, nắng chiều đã đặc lại. Cõi lòng như nước, Thanh chột ngồi bật dậy và lôi trong tủ ra một chiếc vali.